

רקיין? תלמוד אומר "קרבן מנחה"— קרבן אחד אמרתי לך [חלות או רקיין], ולא שנים ושלשה קרבנות; ואם מביא מיחה חלות ומהצלה רקיין נמצא שקרבנו עשו שני קרבנות נפרדים.

אמר לו רבי שמעון לרבי יהודה:

ובci נאמר "קרבן קרבן" שני פעמים עד סג-ב שתאמור כי קרבן חלות נקרא קרבן בפני עצמו וקרבן רקיין נקרא קרבן בפני עצמו? והלא לא נאמר אלא קרבן אחד [וכתב בו שני מינין] — ונאמר בו חלות ורקיין, ומוכח שני מינין אלו מיקרו קרבן אחד. הילך, מעתה, רצה להביא חלות, מביא חלות. רצה להביא רקיין, מביא רקיין. רצה להביא מהצלה חלות ומהצלה רקיין, מביא מהצלה חלות ומהצלה רקיין. ולאחר מכן פותחן לפתחים, ובולין כאחת, (63) וקומיין משניהם. ואם קמיין ועלה בידו רק

אמר רבא: לא תימא שהיה הקדש בתנור, אלא אימנא: צריך שהיה קדישן, בשעה שמקדיש את הסולת, שיאמר — אני מקדישה לשוט אפייה בתנור.⁽⁶²⁾

שנינו במשנה: הרי עלי מנהחת מאפה, לא יביא מהצלה חלות ומהצלה רקיין.

תנו רבנן: וכי תקריב קרבן מנהה, מאפה תנור — סלת חלות מצות בלולות בשמן, ורקיין מצות משחים בשמן".

והכי דרשין להאי קרא: " וכי תקריב" — בשתקריביו שאין זה חובה, אלא בא הכתוב לעשות אותו דבר רשות, שאם לא רצה, לא יקריב מנהה.

"קרבן מנחה" — אמר רבי יהודה: מנין לאומר "הרוי עלי מנהחת מאפה" שלא יביא מהצלה חלות ומהצלה רקיין אלא או חלות או

נאמר בהם מצות מתן שמן בכלי קודם עשיתן, כמו שכתו התוס' [עה], ואולי יש לפרש בגמרה, שההוכחה מלחת הפנים הייתה רק לעניין אין התנור מקדרש, אבל באמת מנהחת מאפה נתקדשה קודם אפיה, מה שאין כן בלחם הפנים, וצ"ע. ויעוין תוס' לעיל [נה ב ד"ה כל] ובאחרונים שם, ולקמן צו א ד"ה שאלן].

62. השפט אמת העיר שברמב"ם לא נזכר הלכה זו. וביאר שמאחר ופסק הרמב"ם [מעה"ק יב כג] שה坦ור הוא געשה ממתכת בדוקא, אז יכול לחול עליו שם כלי שרת, וכדי שהייה מקדש בשעת אפיה, אם כן לפיה זה שוב אפשר לדירוש מ"תנור", שהיא התנור מקדש, וכמו שסבירה הגمراה בתחילת לדירוש לפי רבי שמעון.

ריש"י מפרש שמחזיר לסלtan [שהזו מצות

הבריתא דיבורה לעניין מנהחת מאפה תנור, מכל מקום מאחר שהיה רק תנור אחד במקדש לכל המנהחות, אם כן ממש מוכח שגם במאהת תנור אין התנור מקדרש. ומהשווות הגمراה בין מנהחת מאפה ללחם הפנים היה נראה לכואורה, שכן שלחם הפניםינו מתקדש לרבי שמעון אלא בשולחן, כמו כן מנהחת מאפהינו מתקדש אלא בשעת עבודה, אולם באמת יש חילוק גדול ביניהם, שלחם הפנים ושתי הלחם מאחר שאין טענות שמן, אם כן אין מתקדשים גם בהנחתן בכללי, הוואיל וכלוי היבש לא נתקדשו [לר"ש], אבל מנהחת מאפה שיש בה שמן, אם כן, מיד כשניתנה בכלי הרי היא מתקדשת, שכלי הלח ודיי נתקדשו. וכך על גב שמנהחת מאפה נתמטעתה מיציקה כמבואר לקמן [עד], מכל מקום הלא נאמרה מצות בלילה בחלות, ולובן דרבי [שם] היו נבלולות בעודם סולת קודם האפיה, וכן